

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ ᾗ ἡμῶν ὑπηρεσίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξαμηνίως δρ. 19. Τομήνιος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κῦπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξαμηνίως καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η ἰουλιουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριαιδοῦ δρ. 88, παρὰ τὸ Βαθρῆκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 17

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ' (Συνέχεια)

Ὅλες οἱ μαθήτριες ἔσκυψαν καὶ, ὅσο μιλοῦσε ὁ καθηγητὴς, οἱ πέννες ἔτριζαν πάνω στὸ χαρτί μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα ποὺμποροῦσαν νὰ τοὺς δύνουν τὰ σβέλτα λεπτὰ δαχτυλάκια.

Ἡ Ζίνα ἔκαμε κ' αὐτὴ ὅπως ὄλες, γρήγορα ὅμως κουράστηκε ἀπ' τὴν ἀσυνεθιστὴ ἐργασία κ' ἄφησε ἡσυχαῖα τὴν πέννα τῆς.

Ὁ καθηγητὴς γύρσ' πρὸς τὴν νεοφερμένη καὶ τῆς εἶπε μὲ τὸ ἑπιτακτικόν: — Γιατὶ σταματήσατε; Τί θὰ γράφετε μεθαύριο στὸ διαγωνισμό; Ἐξακολουθήσατε τίς σημειώσεις σας!

Ποτὲ ἡ Ζίνα νιὲ Φιρστάτ δὲν εἶχε ἀκούσει νὰ τῆς μιλοῦν ἔτσι. Τὸ αἶμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά τῆς καί, δίχως καλὰ-καλὰ νὰ συλλογιστῇ τί ἔκανε, αὐτὴ ποὺ ἦταν ἄλλοτε βασίλισσα τῆς Βυλκανίας, ἀπάντησε ἀπότομα καὶ ξερὰ-ξερά: — Δὲν μπορεῖτε, κύριε, νὰ μὲ διατάξετε!

Καὶ κεραυνὸς ἀν' ἔπεφτε μὲς στὴν τάξη, δὲ θὰ προξενούσε τόση κατὰπληξη. Ψιθυρισμοὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ παν-

τοῦ. Ἀλλες μαθήτριες ἄνοιγαν τόσα τὰ μάτια τοὺς ἀπ' τὴν ἐκπληξή, ἄλλες βαστοῦσαν τὰ γέλια τοὺς.

Ὁ κ. Ριμὲλ κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτό του. Περιφρονῶντας τὴν προσβολή, γύρισε πρὸς τὴν κυρία Ἐριώ καὶ τῆς εἶπε μὲ προσποιητὴ ἀταραξία: — Σὰς παρακαλῶ πολὺ, κυρία, νὰ τιμωρήσετε τὴ μαθήτριά Φιρστάτ, ὅπως τῆς ἀξιζει... Σὰς ἀφίνω αὐτὴ τὴ φροντίδα.

Κι' ἐξακολούθησε τὴ διδασκαλίαν. Ἡ Ζίνα δὲν εἶπε λέξη. Ἀγκάσσε τὸ χεῖλι τῆς, τὸ κοκκίνησε, ἔσπρωξε τὸ τετράδιον ἀπὸ μπρὸς τῆς καὶ δὲν ἔγραψε τίποτε πιά.

Καποὺ-κάπου ὁ καθηγητὴς τῆς ἔρριχν' ἕνα βλέμμα καὶ συνέχισε τὸ μάθημά του, βέβαιος πῶς ἡ τιμωρία τῆς θάταν ἀνάλογη μὲ τὸ σφάλμα τῆς: Ὅσο ἡ μικρὴ τὸν περιφρονούσε, τόσο αὐστηρότερη θὰ φαινόταν ἡ κυρία διευθύντρια.

Τώρα πιά δὲν ἀκουγόταν παρὰ ἡ φωνὴ τοῦ καὶ τὸ ἐλαφρὸ τρίξιμον τῶν πεννῶν πάνω στὸ χαρτί. Καίμενη Ζινούλα! Πόσα πράγματα ἔπρεπε νὰ μάθῃ, πράγματα ποὺ μαθαίνονται πολὺ δυσκολότερα ἀπὸ ἕνα κανόνα γραμματικῆς ἢ ἕνα ἀριθμητικὸ πρόβλημα!

Ἐπρεπε νὰ μάθῃ νὰ ὑπακούῃ, νὰ ὑποτάσσεται. Αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς ἦταν ἄγνωστο ἀκόμα. Ἡ ζωὴ εἶναι ὁ μόνος κατάλληλος δάσκαλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.
Ἡ τιμωρία.
Ὁ καθηγητὴς τελείωσε τὸ μάθημά του, ἔβαλε τὰ χαρτιά του στὸν πέτσινο χαρτοφόλοκα του καὶ φόρεσε τὸ καπέλλο του. Ἐχαιρέτησε μ' ἕνα ἐλαφρὸ κίνημα τοῦ κεφαλοῦ καὶ βγήκε μὲ ὕψος σπουδαίου.

Ἡ Ζίνα δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ φόβος. Ἀλλὰ τὴ στιγμή αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου ἡσυχη.

Ἡ καρδιά τῆς χτύπησε δυνατὰ καθὼς εἶδε τὴν κυρία Ἐριώ νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ τῆς λεγῇ:

— Ἐρχεστε στὸ γραφεῖο μου νὰ μιλήσουμε, δεσποινίς Φιρστάτ;
— Ἐρχομαι, κυρία.

«Νὰ τιμωρήσετε τὴ μαθήτριά Φιρστάτ» (Σελ. 129, στ. β').

Ἡ διευθύντρια μπῆκε σ' ἕνα μακρὸ διάδρομο. Ἡ Ζίνα βιάζετο πίσω τῆς καὶ τὰ δῆμάτ' αὐτῆς φαινόταν πῶς ἀντηχοῦσαν τρομαχτικά.

Μόλις ἔφθασε ἔξω ἀπ' τὸ ἰδιαιτέρω γραφεῖο τῆς, ἡ κυρία Ἐριώ σταμάτησε. Παραμέρισε, ἄφησέ τὴ μαθήτριά τῆς νὰ περάσῃ κ' ὕστερα ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω τοὺς.

— Κάθου, παιδί μου.
Ἡ κυρία Ἐριώ σκέφτηκε μιὰ στιγμή, σὰ νὰ θελε νὰ ζυγίσῃ καλότερα τίς λέξεις ποὺ θάβγαζαν ἀπ' τὸ στόμα τῆς.

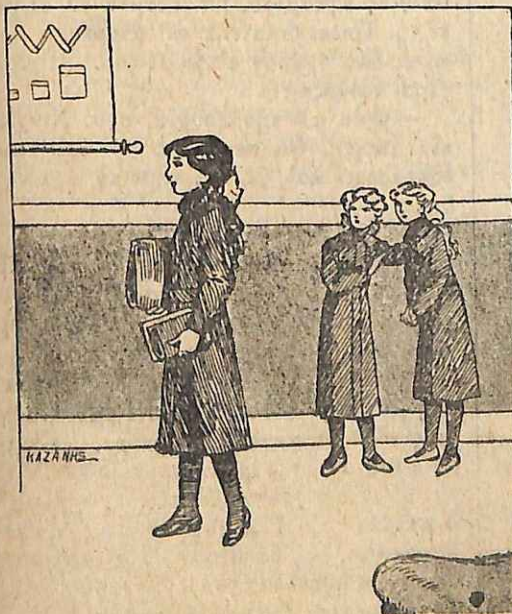
— Καλὸ μου παιδί, εἶπε, λοπήθηκα φοβερά γι' αὐτὸ πῶγινε...

Ἡ Ζίνα σιωποῦσε.

— Λοπήθηκα γιατί δὲν μπόρεσες νὰ κρατήσῃς τὰ νεύρα σου.

Ἡ Ζίνα ἔκαμε μιὰ κίνηση, ποὺ σήμαινε πῶς κ' αὐτὴ λυπόταν γιὰ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο, μὰ δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αἰσθάνοταν.

— Ἐξέρω, ἐξακολούθησε ἡ διευθύντρια, πῶς εἶσαι περισσύτερο δικαιολογημένη ἀπὸ κάθε ἄλλη. Ὡς τώρα περισσότερο ἐδιδάσσεσαι παρὰ ὑπάκουες, πράγμα ποὺ σὲ προστοίμασε πολὺ ἀσχημα γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Μιὰ τέτοια ἀρχὴ κάνει πολὺ δύσκολη τὴ συνέχεια. Μὰ ἐλπίζω πῶς μὲ λίγη θέληση, μὲ λίγη καλὴ θέληση, ἢ καὶ μὲ

«Ἐφ'ὅς μόλις φάνηκε...» (Σελ. 122, στ. 6').

πολλή, θά μπορούσε νά συμμορφωθῇς.

Ἡ Ζίνα κοιτάζε τή διεσθύντρια γεμάτη ἐκπληξή κι' εὐγνώμοσύνη. Ἡ θύελλα ποδ' ἐπέμεινε νά ἐσπιάσῃ ἀπάνω της δὲ φαινόταν... Γιά ποῖο λόγο λοιπόν ἀξίζε τόση ἐπιείκεια καὶ καλοσύνη; Ἡ κυρία Ἐριώ ἐξακολούθησε:

— Ἀν ἐπρόκειτο μόνο γιὰ μένα, δὲ θά σὲ τιμωροῦσα. Μὰ ἀπέναντι τοῦ κ. Ριμέλ κι' ἀπέναντι τῶν συμμαθητριῶν σου, δὲ μπορῶ νά παραδέξω αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, χωρὶς νά δώσω ἕνα κακὸ παράδειγμα. Τ' ἀπόγεμα τῆς Πέμτης οἱ μαθητρίδες μας ἔχουν ἀδεια ἐξόδου. Ἐσὺ τὴν ἐρχομένη Πέμτη θά μείνης σὲ περιορισμό, — τιμωρία ποδ', δικαίως ἢ ἄδίκως, οἱ μαθητρίδες μου τὴν θεωροῦν ἀρκετὰ βαρεία. Στὶς δὺο θά ξανάρθῃς καὶ θά τὰ ποῦμες πάλι.

Μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα, ἡ μικρὴ Βασίλισσα εἶπε:

— Ἡ τιμωρία δὲ θά ναι σκληρὴ, κυρία. Σὰς εὐχαριστῶ... Μὲ πολλή χαρά μου θά μιλήσω μαζί σας. Θά μοῦ δώσετε τόσες καλὲς συμβουλές!

Ἐνα δὺο λεπτά κοιταζόνταν δίχως νά μιλοῦν. Ἦσαν σὰ νά ἔκαναν μιὰ συνθήκη συμμαχίας, ἡ γυναῖκα μὲ τὴ μεγάλη καρδιά καὶ τ' ὄρφανὸ κορίτσι, τὸ κορίτσι ποδ' ἦταν ἀναθρεμμένο μὲ τόσες φροντίδες καὶ ποδ' εἶχε πᾶσι ξαφνικά σὺν κατὰ ἐπίπεδο. Ἡ κυρία Ἐριώ συλλογιζόταν:

« Πρέπει νά μεταχειρισθῶμε μὲ ἀπειρὴ λεπτότητα τὸ μικρὸ αὐτὸ λουλούδι τῆς Ἀνατολῆς, ποδ' τόσο ἄγρια μεταφυσήθηκε μέσα στὴν ὁμίλη τοῦ Παρισιῶ. Θά τὸ μάρανε κανεὶς ἂν τοῦ φερνόνταν αὐστηρά. Χρειάζεται τροφερότης καὶ γλυκὸς τρόπος. Φαντάζομαι πὼς θά καταφέρῃ κανεὶς πολλά, ἂν μιλήσῃ στὴν καρδιά της. »

Ξαφνικά ἡ Ζίνα, σὰ νά μάντευε τί συλλογιζόταν ἡ κυρία Ἐριώ, πλησίασε τὸ μέτωπό της στὰ χεῖλῃ της.

Συγκινημένη, ἡ διεσθύντρια ἄφησ' ἕνα φιλὶ γεμάτο στοργὴν στὰ κλειστά βλέφαρα τῆς ὀρφανούλας.

— Καὶ τώρα, τῆς εἶπε, χτύπησε διάλειμμα. Πήγαινε νά παίξῃς. Καὶ μὴν ξεχνᾷς πὼς τὴν ἐρχομένη Πέμτη ἔχεις περιορισμό.

Καὶ μὲ τὸ δειχτὴ σημειωμένο καὶ χαμογελώντας ἐπρόσθεσε:

— Προπάντων μὴν ἐμπιστευθεῖς τὰ νεῖρα σου!

— Θά κάμω δὲ μπορέσω! ὅπο-σχεθῇς ἡ μικρὴ μ' ὅλη της τὴν εὐληκρίαν.

Ἄπ' τὸν κῆπο ἀκούγονταν τὰ γέλια κι' οἱ εὐθυμίες τῶν μαθητριῶν ποδ', ὅτε ἀπὸ μιᾶς ὥρας φυλακῇ μέσα στὴν τάξη, ἐπαίξαν τώρα μ' ὅλη τους τὴν καρδιά.

Ὁ χειμῶνας εἶχε ξηράνει τὸν κή-

πο κι' ἔτσι οἱ μαθητρίδες ἦσαν δόλο-λα ἐλεύθερες νά τρέχουν ποδ' ἤθελαν.

Ἡ Ζίνα, καθὼς μπήκε, στὴν ἀρχὴ ἔρριψε μιὰ ματιὰ στὰ κορίτσια ποδ' ἔτρεχαν; πᾶν στὰ λείψανα τῆς χλόης.

Λιγὰκι παράμερα στεκόταν τὸ κο-ριτσακί μὲ τὸ μελαχροινὸ πρόσωπο, ποδ' εἶχε κάμει ἐντόπωση τῆς Ζίνας. Δὲ λάβαινε μέρος στὰ παιχνίδια, μόνο κοιτάζε μὲ κάποια μελαγχολία.

Σὰ νάχαν τὴν ἴδια σκέψη κι' οἱ δὺο, ἡ Ζίνα καὶ ἡ ξένη πλησίασαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

— Πὼς λέγεσθε δεσποινίς; Θάθελα πολὺ νά σὰς γνωρίζω, εἶπε ἡ μικρὴ Ἀσιανή.

Ἡ φωνὴ της ἀντηχοῦσε σὰν ἀπὸ μακρὰ, ἀπαλὴ καὶ θαυσιὰ. Τὰ ρῶ κυλοῦσαν στὴ γλῶσσα της καὶ μόλις τὰ πρόφερε.

— Λέγομαι Ζίνα ντὲ Φιρστάτ, ἀπάντησε ἡ μικρὴ Βασίλισσα. Σεῖς;

— Εἰμὶ Ὁμαό... Παράξενο ὄνομα, ἔ; Κι' ἕνα χαμόγελο χάρισε τὰ λεπτὰ χεῖλῃ της καὶ φώτισε ὅλο τὸ πρόσωπό της.

— Δὲν εἶναι καὶ συνηθισμένο, εἶπε ἡ Ζίνα.

— Ἀ, στὴς πατρίδα μου εἶναι πολὺ κοινὸ. Γεννήθηκα στὴ Βομβάη, σὲ Ἰνδία.

— Τόσο μακρὰ;

— Ναι, πολὺ μακρὰ.

Κι' ἡ μικρὴ Ἀσιανὴ φαινόταν σὰ νάχε μπρὸς στὰ μάτια της τὴ μακρο-νὴ της πατρίδα, τὴς ἀπέραντες ἐκτάσεις της, τοὺς ναοὺς μὲ τίς πέτρες τίς σκαλισμένες σὰ δαντέλλες, τὰ ποτάμια ποδ' τὰ χρύσωνε ὁ ἥλιος.

Γιὰ νά τὴ βγάλῃ ἀπ' τ' ὄνειροπόλη-μά της, ἡ Ζίνα τὴ ρώτησε:

— Εἶναι καιρὸς ποδ' ἔχετ' ἔρβει στὴ Γαλλία;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Φαίνεται ἀπ' τὸ παράθυρο: τ' ὀκνὸ τ' ἄλογο μασουλίζει τὸ σανὸ σάλευον τὰ θυρόφυλλα· ἡ καπνὶὰ κλωθογυρνᾷ ὠρες-ὠρες στὴ γωνιά, μὰ ὁ λύχνος ἴσια, ἀσάλευτη, πιστὰ τὴν καπνισμένη φλόγα τοῦ βασιτῆ.

Μιὰ γριούλα, μιὰ θλιμμένη κεφαλὴ, σαλεύει τὸ σαγόνι της: μιλεῖ. Καὶ μέσ' στὰ δάχτυλά της τὰ λιγνὰ δ' κλωστής ὁ ἀλαφρὸς στριφογυρνᾷ. Ἀπόξω, χτυπητὴ, σὰ νά πονῇ, ἐσπιάει τῆς ἀγρίας πάππας ἡ φωνή.

— Νύχτες μακαρισμένες, ζηλευτές, ποδ' δὲ θά μὰς κοιμίσετε ποτές, ν' ἀκούμε, πού — χαϊδεύοντας τ' αὐτιά, — παραμιλοῦν τὰ ξύλα στὴ φωτιά, καὶ μέσ' στῆς ἀγριελίσεως τὰ κλωνιά ποδ' χαμηλοσφύριζει ἡ παγωνιά!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

— Σημείωσε;

Κι' ὁ Γιώργος πετάχεται ἀπ' τὸ κρεβάτι του. Στὴν κάμαρα μπαίνει ἕνα φῶς ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ κάνει λευκὸ τὸν ἕνα τοῖχο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μένουν ἀκόμη σκοτεινοί. Ἡ πρωτὴν φύχρα ποδ' μπαίνει ἀπ' τὸ φεγγίτη εἰν' ἀκόμη δυ-εκτή. Εἶναι νωρίς. Μὰ ὁ Γιώργος δὲν αἰσθάνεται τὴν ἐπιθυμία νά ξανακοιμηθῇ, τὸν πειρασμὸ νά ξανακλείσῃ τὰ μάτια. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶναι κιόλας ὀρ-θιος καὶ ντυμένος.

Ὁ Γιώργος ἔχει σήμερα ἐξετάσεις!

Στὸ σπῖτι εἶναι ἀπόμνη ἡ ἡσυχία τοῦ ὕπνου. Περπατεῖ ἀθόρυβα κι' ἐτοιμά-ζεται βιαστικά. Κάθεται στὸ τραπέζι καὶ πιάνει τὸν Ξενοφῶνα. Ρίχνει μιὰ ματιὰ. Ψάχνει στὸ μυαλό του, νά συγ-κεντρώσῃ τίς γνώσεις του, ν' ἀνακα-λύψῃ ὅλες τίς ἀπορίες του, ποδ' ἴσως ἔχουν λησμονηθῇ σὲ μιὰ γωνιά τῆς μνήμης του, νά τίς λύσῃ τώρα-δὰ, ὅλες μαζί. Ἐχει ξεχάσει, — τόξε ἔγνοια ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ, μόλις ἔπεσε νά κοιμηθῇ — τὴ γενικὴ τῆς Ἀττικῆς κλίσεως.

Ἀνοίγει τὴ Γραμματικὴ: ἐδ' ὅλες, τοῦ λεῶ... Ἐτοιμάζει τὸν κοντολόφο, τὴν πέννα, — μιὰ κοινοῦργια φιλὴ πεν-νοῦλα, — τὸ τυποχαρτό.

Δὲ διαβάσει ἄλλο. Μόνο μιὰ ματιὰ ἔρριψε. Ὁ πατέρας ἔλεγε δὲ πρέπει τὴν ὥρα τῶν ἐξετάσεων νάχη «διαύ-γεια». Ὅλα εἰν' ἔτοιμα. Μόνο ἡ ὥρα εἰν' ἀκόμη ἐφτά παρά τόσο. Οἱ ἐξετά-σεις ἀρχίζουν σὲ ὀκτώ. Ἀκόμη δὲ θάχει πᾶσι κανεὶς.

Ἡ μητέρα ἔχει σηκωθῇ. Ἡ κίνηση ἔχει ξυπνήσει στὸ σπῖτι.

— Γιώργο, τὸ γάλα σου.

Ἀλήθεια, εἶχε ξεχάσει δὲ πρέπει νά πιῇ τὸ γάλα του. Περνάει στὴν τρα-πεζαρία. Ὡς πού νά τὸ πιῇ, ἡ ὥρα θά γίνῃ ἑπτάμισο, θά μπορεῖ νά ξεκι-νήσῃ. Τρώει βιαστικά κι' ἀνδρέα. Ἀ-φίνει ὅλο σχεδὸν τὸ φωμὶ του. Ἡ μη-τέρα φωνάζει:

— Φάε μὲ τὴν ἡσυχία σου. Νωρίς εἰν' ἀκόμη. Θά πεινάσεις τὴν ὥρα τῶν ἐξετάσεων καὶ, ἔρεις, νηστικὸ ἀρκού-δι...

— Μὰ δὲν μπορῶ, δὲν πεινώ.

Οἱ μητέρες νομίζουν δὲ ὅλο στὸ φαῖ ἔχουμε τὸ νοῦ μας. Ὅταν σκέπτεται κανεὶς δὲ σὲ λιγὴν ὥρα κρίνεται ἡ τύχη του, πὼς εἶναι δυνατό νά συλλο-γιστῇ τὸ γάλα; Σὲ λιγὴν ὥρα, μέσα στὴ μεγάλη αἰθούσα τοῦ Γυμνασίου, θά γίνουν τὰ μεγάλα γεγονότα. Ἐκεῖ θά φανῇ ἂν θά φέρουν ἀποτέλεσμα ὁ-λοὶ οἱ κόποι τοῦ καλοκαιριοῦ, — φέτος ὁ καίμενος ὁ Γιώργος δὲν κατάλαβε καλοκαίρι, — ἡ θά βροῦν ὅλα μάταια. Τόσα διαβάσματα, τόσος Ξενοφῶν, τό-σα κλάσματα, τόση Γραμματικὴ... Ὅλ-

— Μὰ δὲν μπορῶ, δὲν πεινώ.

Οἱ μητέρες νομίζουν δὲ ὅλο στὸ φαῖ ἔχουμε τὸ νοῦ μας. Ὅταν σκέπτεται κανεὶς δὲ σὲ λιγὴν ὥρα κρίνεται ἡ τύχη του, πὼς εἶναι δυνατό νά συλλο-γιστῇ τὸ γάλα; Σὲ λιγὴν ὥρα, μέσα στὴ μεγάλη αἰθούσα τοῦ Γυμνασίου, θά γίνουν τὰ μεγάλα γεγονότα. Ἐκεῖ θά φανῇ ἂν θά φέρουν ἀποτέλεσμα ὁ-λοὶ οἱ κόποι τοῦ καλοκαιριοῦ, — φέτος ὁ καίμενος ὁ Γιώργος δὲν κατάλαβε καλοκαίρι, — ἡ θά βροῦν ὅλα μάταια. Τόσα διαβάσματα, τόσος Ξενοφῶν, τό-σα κλάσματα, τόση Γραμματικὴ... Ὅλ-

— Μὰ δὲν μπορῶ, δὲν πεινώ.

Οἱ μητέρες νομίζουν δὲ ὅλο στὸ φαῖ ἔχουμε τὸ νοῦ μας. Ὅταν σκέπτεται κανεὶς δὲ σὲ λιγὴν ὥρα κρίνεται ἡ τύχη του, πὼς εἶναι δυνατό νά συλλο-γιστῇ τὸ γάλα; Σὲ λιγὴν ὥρα, μέσα στὴ μεγάλη αἰθούσα τοῦ Γυμνασίου, θά γίνουν τὰ μεγάλα γεγονότα. Ἐκεῖ θά φανῇ ἂν θά φέρουν ἀποτέλεσμα ὁ-λοὶ οἱ κόποι τοῦ καλοκαιριοῦ, — φέτος ὁ καίμενος ὁ Γιώργος δὲν κατάλαβε καλοκαίρι, — ἡ θά βροῦν ὅλα μάταια. Τόσα διαβάσματα, τόσος Ξενοφῶν, τό-σα κλάσματα, τόση Γραμματικὴ... Ὅλ-

— Μὰ δὲν μπορῶ, δὲν πεινώ.

Οἱ μητέρες νομίζουν δὲ ὅλο στὸ φαῖ ἔχουμε τὸ νοῦ μας. Ὅταν σκέπτεται κανεὶς δὲ σὲ λιγὴν ὥρα κρίνεται ἡ τύχη του, πὼς εἶναι δυνατό νά συλλο-γιστῇ τὸ γάλα; Σὲ λιγὴν ὥρα, μέσα στὴ μεγάλη αἰθούσα τοῦ Γυμνασίου, θά γίνουν τὰ μεγάλα γεγονότα. Ἐκεῖ θά φανῇ ἂν θά φέρουν ἀποτέλεσμα ὁ-λοὶ οἱ κόποι τοῦ καλοκαιριοῦ, — φέτος ὁ καίμενος ὁ Γιώργος δὲν κατάλαβε καλοκαίρι, — ἡ θά βροῦν ὅλα μάταια. Τόσα διαβάσματα, τόσος Ξενοφῶν, τό-σα κλάσματα, τόση Γραμματικὴ... Ὅλ-

αὐτὰ πρέπει νά ναι συγκεντρωμένα ἐ-καίνῃ τὴ στιγμὴ στὸ κεφάλι του. Στὴ σκέψη αὐτῇ, τὸ Γιώργο τὸν πιάνει κά-τι σὰν ἐλεγχος: Ὅλ' αὐτὰ πρέπει νά-ναι μαζεμένα, ταχτοποιημένα ἐκαίνῃ τὴ στιγμὴ στὸ κεφάλι του. Ὅλα! Δὲν μένει παρά μιὰ: ὥρας προθεσμία! Ὁ Γιώργος νομίζει δὲ τὸ κεφάλι τοῦ γυ-ρίζει. Πολεμᾷ, σὰν ἀπελπισμένος, νά κάνει ἕνα πείραμα:

— Πὼς διαίρεται μικτὸς διὰ κλά-ματας; ρωτᾷ τὸν ἐαυτό του.

Καὶ — ποῖος θά τὸ πιστεῖ! — ἀνακα-λύπτει δὲ τὸ μυαλό του δὲν ἔχε τὴν ἀπάντησιν πρόχειρη. Προσπαθεῖ, ἐπικα-λεῖται τὴ μνήμη του... Τίποτε! Ἀλοῖ-μόνο. Τάχει ξεχάσει. Ἄν ἔτσι τάχει ξεχάσει ὅλα; Ἄν καὶ στὰ Ἑλληνικά ἔχει πάθει τὰ ἴδια;

— Πὼς κάνει ὁ ἀρίστος τοῦ ὠνοῦ-μα; ρωτᾷ πάλι τὸν ἐαυτό του.

Καὶ, ἀνέλπιστα, πάλι τὸ μυαλό του διατάζει, πάλι ἡ μνήμη τοῦ ἀκινεῖται! Ὁ Γιώργος τάχει χάσει ἕνα κιόλας χλωμός. Γιὰ μιὰ στιγμὴ θαρρεῖ πὼς ὅλα τοῦ βροῦν. Δὲν ξέρεي τί νά κάμῃ. Νομίζει πὼς ὅλες οἱ γνώσεις του τοῦ φεύγουν, σατὴν ὁλόκληρα, χωρὶς νά μπορῇ νά κάμῃ τίποτε. Ἐχει τόση ἀ-πελπισία ποδ' τοῦ βροῦνται δάκρυα. Ἀχ, θεέ μου, δὲ μπορῶς νάχη λίγες ὥ-ρες προθεσμία, νάταν αὔριο; Σήμερα ὁπισμένως θ' ἀποτόχη. Καὶ τότε:

Κεῖνῃ τὴ στιγμὴ περνᾷ ὁ πατέρας.

— Τί ν' αὐτά; Σὺ σὰν τὸ κερὶ. Ἐτοὶ θά πᾶς σὲς ἐξετάσεις; Καλὰ εἶσαι;

Ὁ Γιώργος εἶπε συντριμμένος:

— Πατέρα μου, τὰ ξεχάσα ὅλα, ὅλα! Θ' ἀπορριφθῶ!

Ὁ πατέρας βάζει τὰ γέλια. Κάτι γέλια τόσο εὐκρινῇ, ποδ' στὸ τέλος κι' ὁ Γιώργος ἐνθαρρύνεται. Ζητᾷ ἕνα λόγο παρηγορητικό.

— Ἐννοια σου, παιδί μου, καὶ δὲν τὰ ξεχνᾷς ἐκεῖνα ποδ' ἔμοθες. Μένε ἡσυχίας. Πήγαινε στὸ καλὸ, μὴν τύχη κι' ἀγῆτης. Καλὴ ἐπιτυχία.

Ἡ μητέρα τρέχει. Θέλει κι' αὐτὴ νά πῇ κατ' ἐνθαρρυντικό.

— Μὰ, παιδάκι μου, γιὰ τίς ἐξετά-σεις κανεὶς ἔτσι! Σὰ νά πηγαίνῃς γιὰ ἔγχειρση! Ἄν πετόχῃς καλὰ, ἂν δὲν πετόχῃς, πάλι καλὰ! Τὴν ὁρεῖά σου νάχη!

Παίρνει θάρρος, τὸ γρόμψα ξανάρχε-ται στὰ μάγουλά του. Κοιτάζει τὸ ρο-λόι: Ὅχτὼ παρά εἴκοσι. Ἀ, ἄργησε κιόλας!

Ἀρπάζει ὅλα τὰ χρειώδη π' ὅχι ἔτσι-μάς, φορεῖ τὸ καπέλλο του καὶ ἐκ-κινᾷ, χωρὶς νά θυμηθῇ νά βρῇ στὰ «ἀ-νώμαλα» τὸν ἀόριστο τοῦ ὠνοῦμα, ποδ' εἶχε ξεχάσει.

— Καλὴ ἐπιτυχία!

Ἡ μητέρα τὸν φιλεῖ τρυφερὰ καὶ

τὸν ξεδγάνει. Αὐτὸ τὸ φιλὶ εἶναι σὰ νὰ τοῦ ἔχουσε θάρρος μέσα στὴν ψυχὴ! Φεύγει. Στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου μὲ τίς ἀνακίς, νά το.

Τὸ Γυμνάσιο. Εἶναι κάτι ξένο καὶ φοβερὸ γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποδ' πε-ριμένουν αὐτὴ τὴν ὥρα στὴν ἀλλή, νά δώσουν εἰσιτηρίους. Πόσα ἀπ' αὐτὰ θά πετόχουν καὶ θά τὸ γνωρίσουν ὕστερα σὰ σπῖτι τους, πόσα θ' ἀπορριφθῶν καὶ θά μείνει πάλι γι' αὐτὰ ξένο καὶ φοβερὸ αὐτὸ τὸ κτῖριο μὲ τὴ μεγάλη ξώπορτα, τοὺς παικτοὺς τοίχους καὶ τὰ σκουδρωπά παράθυρα!

Δὲν εἶναι ὁ βόμβος τῶν συνομιλῶν ποδ' κοριαρχεῖ στὰ διαλείμματα. Ἐδῶ ὅλα τὰ πρόσωπα εἶναι ἀνήρυχα, τὰ βλέμματα ρωτιοῦνται μεταξύ τους, οἱ συνομιλίες ὅλες σοβαρές. Μερικοὶ εἶ-ναι πολὺ ἀνήσυχοι. Ἐχουν χάσει ὁλό-τελα τὸ ἡθικὸ τους. Μερικοὶ ἄλλοι δὲν διδουν πεντάρα. Ἐνας ἄντρας ἴσαμε κεῖ-πάνω, ὁ Θάνας, ἀκούγεται μὲ τὴ δυνατὴ τοῦ φωνή:

— Ἄν μπῶ, καλὰ τὴν ἔχω. Ἄν δὲ μπῶ, δὲ θά κρεμάσω μαύρη σημάϊα! Ἀς εἰν' καλὰ τὸ μαγαζὶ!

Ὁ Γεώργιος τὸν κοιτάζει μ' ἐνδια-φέρο. Τί καλὰ ποδ' τὴν ἔχει αὐτός.

Ὁ πατέρας του εἶναι μεγαλέμπορος: οὔτε θά δώσῃ πεντάρα, ἂν ὁ γιὸς του ἀπορριφθῇ. Θά τὸν κρατήσῃ στὸ γρα-

φεῖο του. Ἰσως μάλιστα καὶ νά τὸ προ-τιμᾷ ἔτσι, χάριν τῆς παρουσίας του. Μὰ ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου σκέπτεται ἄλλοιως. Ἐχει τόσον πόθο νά πετυ-χαίνῃ, χαίρεται τόσο πολὺ δταν τοῦ δείχνῃ καλοὺς βαθμούς! Κι' ἡ μητέ-ρα τόχει κρυφὸ καμάρι. Ἄν ἀπορρι-φθῇ, ὁ πατέρας θά λυπηθῇ τόσο ποδ' θά χύσῃ δάκρυα. Ἡ μητέρα θά πικρα-θῇ, μὰ δὲ θά τὸ δείξῃ. Καὶ τί πόνος γιὰ τὸ Γιώργο, νά μαντεύῃ τὴ λύπη της, ποδ' θά προσπαθῇ νά τοῦ τὴν κρύβῃ.

Ξαφνικά ἕνας φλογερὸς πόθος τὸν κυριεύει, νά πετόχῃ σὲς ἐξετάσεις μὲ κάθε θυσία. Πρέπει νά πετόχῃ, νά κά-μῃ τὸ πᾶν γιὰ νά πετόχῃ. Ναι, ἀλλὰ τώρα πᾶ εἰν' ἀργά. Ὅ,τι ἔρει, ἔρει... Κι' ἂν εἶναι ν' ἀπορριφθῇ, δὲ γίνεται τίποτα πᾶ τώρα.

Βέβαια δὲν πιστεύει σοβαρὰ πὼς θ' ἀπορριφθῇ. Σκέπτεται κι' αὐτό: Ἄν κινδυνεύει αὐτός, ποδ' ἔχει, σημειώστε, ἐννέα σὺν χαρτί του, πόσο θά κινδυ-νεύουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ποδ' ἔχουν λιγό-τερο; Καὶ ὅμως καμμιὰ φορὰ — ποῖος ἐγγυᾶται; Ἀ, ἂν πάθῃ τέτοια σφοδρά, κάτι θά τοῦ βρῇ ἀπ' τὴ λύπη του. Τὴν ὥρα ποδ' θά πρόκειται...

Χτυπᾷ τὸ κουδούνι. Χτυπᾷ μὲ δονα-τούς, γρήγορους, παρατεταμένους ἡ-χους.

(Ἐπεται τὸ τέλος) Μ. Δ. Σ.

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η'

Τελοςπάντων, ὁ Τοτός μπόρεσε νά φάῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Ἡ Ρηνούλα τὸ ἴδιο. Κι' ἀφοῦ ἀπόφαγαν, πήγαν στὸ λαχανόκηπο γιὰ νά ποτίσουν.

Τὰ ποτιστήρια ἦσαν τόσο βαριά, ποδ' τὰ παιδιὰ ἀναγκάζονταν νά τὰ σέρ-νουν. Κι' ὁ Τοτός, ποδ' γρήγορα πάλι κουράστηκε μ' αὐτὸ τὸ «δύσκολο» παι-χνίδι, ἐπρότεινε στὴ Ρηνούλα νά χρίσουν ἕνα κάστρο μὲ λάσπη.

— Ἐσένα, βλέπω, δὲν σ' ἀρέσουν παρὰ τὰ ἡσυχὰ παιχνίδια, τοῦ ἀποκόβῃς καί-νη. Ἄν μὰς ἔβλεπε κανένας ἀπὸ μακριά, θάλεγε πὼς ἐγὼ εἶ-μαι ἀγόρι καὶ σὺ κο-ρίτσι.

Καὶ μιλώντας ἔ-τσι, ἡ Ρηνούλα κυ-νηγοῦσε ὁλοένα μιὰ πεταλούδα.

Ὁ Τοτός θέλησε τότε νάχρησῃ τὸ κά-στρο μονάχος του. Μὰ καὶ ποῦ ἀνακά-τευε τὰ χώματα, γιὰ νά κἀνῃ λάσπη, ἔπιασε κατὰ λάθος κατὶ τσουκνίδες.

Ξέρετε πὼς τοιμποῦν καὶ τσουζοῦν οἱ τσουκνίδες. Καὶ σὰς θά σὰς ἔκαναν κάποτε νά κλάψετε. Μὰ ὅχι σὰν τὸν Τοτό. Αὐτὸς πᾶ τὸ παράκανε. Ἐβγαλε κατὶ φωνές, μὰ κατὶ φωνάρες!...

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τὸν Τοτό, θέλησε τότε νάχρησῃ τὸ κά-στρο μονάχος του. Μὰ καὶ ποῦ ἀνακά-τευε τὰ χώματα, γιὰ νά κἀνῃ λάσπη, ἔπιασε κατὰ λάθος κατὶ τσουκνίδες.

Ξέρετε πὼς τοιμποῦν καὶ τσουζοῦν οἱ τσουκνίδες. Καὶ σὰς θά σὰς ἔκαναν κάποτε νά κλάψετε. Μὰ ὅχι σὰν τὸν Τοτό. Αὐτὸς πᾶ τὸ παράκανε. Ἐβγαλε κατὶ φωνές, μὰ κατὶ φωνάρες!...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

Σ' δοξάσουμε πρώτα-πρώτα τὸ Θεὸ πὺν ἡ μεγάλη γιορτὴ μᾶς βρίσκεται καὶ φέτο ζωντανούς καὶ γερούς. Ἐ, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολο!.. Στὸν καιρὸς μας, ἡ ὑγεία κατάντησε πρόβλημα κι' ἡ ζωὴ θαῦμα. Πόλεμοι, ἐπιδρομές, μεταναστεύσεις, βίαια ξεριζώματα, ἐπιδημίες, στερήσεις, βάσανα, ἀθλιότητες, δυστυχίες. Πόσοι ἄνθρωποι δὲν ἐλάθηκαν τὰ τελευταῖα αὐτὰ φοιτᾶ χρόνια, πὺν θὰ ζούσαν ἂν δὲν τραλαιώταν σὲ τέτοιο βαθμὸς ἡ «πολιτισμένη» Ἀνθρωπότης! Καὶ πόσοι ἀρρώστησαν βαριά, πληγώθηκαν, σακατεύθηκαν, δυστύχησαν, πὺν θάταν γεροὶ κι' εὐτυχισμένοι ἂν δὲν ἐρχόταν ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀνεμοστράλη, ἡ ἀναστάσιση τοῦ κόσμου! Ἐκατομμύρια δλάνκαι. Πάλι καλὰ λοιπὸν πὺν ζοῦμε μετς καὶ ξανακάνουμε Πάσχα στὴν πολυβασανισμένη αὐτὴ γῆ! Ἀς λέμε δόξα σοι ὁ Θεὸς—καὶ μὴ χειρότερα.

Δὲν μπορούμε φυσικά νὰ ποῦμε καὶ πὺς τὸ Πάσχα πὺν ξημερώνει εἰν' ἓνα ἀπὸ τὰ πὺν εὐτυχισμένα τῆς ζωῆς μας. Πολλὴ δυστυχία μᾶς περιγκλώνει ἀκόμα, πολλοὶ ἀδελφοί μας στεροῦνται, πενθοῦν καὶ πονοῦν. Καὶ τὸ μέλλον εἶναι ἀβέβαιο ἀκόμα καὶ γεμάτο κινδύνους... Ἀς ἐλπίσουμε ὁμῶς πὺς θάνατε λὺν γρήγορα καλύτερες ἡμέρες. Ἀς παρακαλέσουμε τὸ Χριστὸ πὺν ἀναστήθηκε, νᾶναστήσῃ καὶ μᾶς ἀπὸ τὸν τάφο τῆς θλιμμένης ζωῆς καὶ τῆς ἀγωνίας. Κι' ἐπιτέλους, μετς τὴν ἐλπίδα, ἂς ξεχάσουμε ὅλα τὰ δεινὰ, γιὰ μὴ ἔστω ἡμέρα, κι' ἂς γιορτάσουμε χαρούμενοι τὴν μεγάλη γιορτὴ. ἂς τὴ γιορτάσουμε ὅπως ἄλλοτε, σὲ χρόνια τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς εὐτυχίας.

Εἶναι ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι τὸ Πάσχα τὸ σωτήριο καὶ τὸ χαρμόσυνο, πὺν χαρμόσυνο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ μας γιορτῇ. Οἱ Δυτικοὶ ἔχουν τὰ Χριστούγεννα. Ἐμεῖς οἱ Ἀνατολίτες τὸ Πάσχα. Κατ' οὐσίαν βέβαια κι' οἱ δὺν γιορτὲς εἶναι τὸ ἴδιο μεγάλες. Στὴν πρώτη γεννήθηκε ὁ Χριστὸς, ἤλθε στὸν κόσμον σὰν ἄνθρωπος, νὰ τὸν φωτίσῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Στὴ δεύτερη ἀναστήθηκε σὰ Θεὸς καὶ γύρισε στὸν οὐρανὸ ἀφοῦ τελείωσε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας. Ἐπρεπε νὰ γεννη-

θῇ καὶ νὰ πεθάνῃ γιὰ νᾶναστήθῃ. Οἱ δὺν γιορτὲς δὲν ἔχουν διαφορὰ στὴ σημασία. Τὸ Πάσχα ὁμῶς ἔς ἐμᾶς γιορτάζεται μεγαλοπρεπέστερα καὶ θεωρεῖται ἡ πρώτη γιορτὴ, γιὰ τὸ ζοῦμε στὴν Ἀνατολή, στὴν Ἑλλάδα, στὴ χώρα τῆς ἀνίξεως, τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἡλίου. Εἶναι γιορτὴ ἀνοιξιάτικη, γιορτὴ τοῦ ξέφωτου, πὺν τόσο μᾶς ἀρέσει. Τὰ Χριστούγεννα εἶναι γιορτὴ τοῦ χιονισμένου χειμῶνα, τοῦ κλειστοῦ καὶ ζεστοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀναμμένου τζακιῦ, τῆς ἐστίας. Γι' αὐτὸ ἀρέσει περισσότερο στοὺς Εὐρωπαίους. Τὸ κλίμα ρυθμίζει παντοῦ τὴ ζωὴ κι' αὐτὸ κάνει τὰ ἔθιμα. Ὅσο πὺν ψυχρὴ, πὺν βορεινὴ ἡ χώρα, τόσο πὺν ἐπισήμια καὶ πὺν ποιητικὰ τὰ Χριστούγεννα τῆς σὲ σπ'τι. Κι' ὅσο πὺν ζεστὴ, πὺν ἡλιοφώτιστη, τόσο πὺν ὠραῖο καὶ πὺν ζωηρὸ τὸ Πάσχα τῆς σὲ ὑπαίθρου.

Κι' ἡ Ἐκκλησία, βλέπετε, συμμορφώνεται. Τὴν Ἀνάστασι τὴν κάνει ἔξω, σὲ προαύλιον, σὲ μικρὸ πλάτωμα ἢ σὲ μεγάλη πλατεῖα, κάτω ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικο οὐρανὸ τῆς ἀστροφώτιστης νύχτας ἢ τῆς ἡλιοπλημμύριστης ἡμέρας. Γιὰ τὴν κι' ἡμέρα γίνεται σὲ κάποια μέρη ἡ Ἀνάστασι. Στὴν πατρίδα μου, θυμοῦμαι, σὰν ἦμουν μικρός, ἡ Ἀνάστασι γινόταν σὲ πλάτωμα τῆς ἐκκλησίας, τὸ πρῶτὸ τοῦ Πάσχα, πρὶν ἀπὸ τὴ λειτουργία. Ἀ, μετς τὴ καρδιοχτύπι χαρὰς ἀναβὰ τὸ κεράκι μου ἀπὸ τὴ λαμπάδα τοῦ παπᾶ μας, μετς τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο, τὸ συμβολικὸ «δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός...» κι' ἔβγαίνα ἔξω νᾶκοῦσιν τὸ «Ὁπ' δὲ Σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ» καὶ τὸ θρησκευτικὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»!.. Δὲ θὰ ξεχάσω ὅπως ποτὲ τὴν Ἀνάστασι πὺν ἔκαμα μὴ φορὰ ἔς ἓνα ἐξοχικὸ ἐξοικησιόκι. Κι' αὐτὴ πρῶτὸ μετς τὸν ἥλιο. Μὰ ὅχι σὲ κανένα μικρὸ πλάτωμα, τοιγυρισμένον ἀπὸ σπιτία, παρὰ στὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου, ἀπ' ὅπου φαινόταν ὅλη ἡ ἐξοχὴ καταιγισμένη, δόλωτη, ἀνοιξιάνικη, γιορτινὴ, κίνουτας κι' αὐτὴ Ἀνάστασι μαζί μας...

Καὶ τὸ ἔθιμο τῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθεῖ τὸ ἔθιμο τῆς Οἰκογένειας. Τὸ ἀληθινὸ, τὸ γνήσιον πασχάλινον τραπέζι σιρώνεται ἔξω, ἢ καλύτερα στήνεται ἀστρωτό: «Ἐν' ἀρὺν φέρεται ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ χωραφιοῦ. Ἐνας-ἓνας οἱ σπιτικοὶ γυρίζουν ἀπὸ λίγος τῆ σούβλα. Τὴ χαριτωμένα καναδάκια μετς τὰ παιδιὰ, πὺν νὰ πρωτογυρίσῃ!.. Ἡ κνίσσα πὺν μετὰ τὸν ἀνδρῶπος, ἀνεβαίνει σὲ γαλανὸν ἀέρα, ὁ πὺν τὸν παλὺν καιρὸ τῶν θυσιῶν, νὰ εὐφρανῇ καὶ τοὺς Θεούς. Τέλος τὸ ἀρὺν εἰν' εἰσιμο καὶ μοιράζεται στοὺς ἀνυπόμουνους πεινασμένους. Μὴ πρᾶσινη σαλάτα, ἓνα κάτασπρο τυρὸ κι'

αὐτὰ βαμμένα στὴ χαρὰ συμπληρώνουν τὸ ὑπαίθριον γεῦμα. Χρυσὸ κρασὶ τὸ βρέχει ἀπὸ τὴν «ἀμπέλο τοῦ Κυρίου»... Τὸ χαιρετᾶ ἓνας πυροβολισμὸς ἐθνητικός, πὺν τόσο φαιδρὰ τὸν ἀντηλαλεῖ ἡ ἐξοχὴ, ὅσο πένθιμα καὶ φοιτᾶ ἀντιβουίζει τοὺς πυροβολισμοὺς τοῦ πολέμου. Κι' ἔπειτα τραγούδια καὶ χοροὶ...

Αὐτὸ εἶναι τὸ Πάσχα, τὸ Ἑλληνικὸ Πάσχα, ἡ Λαμπρὴ, ἡ πὺν μεγάλη γιορτὴ τοῦ χρόνου, τὸ πὺν χαρούμενον πανηγύρι τῆς ἀνοιξίας καὶ τοῦ ξέφωτου. Ὁ «πολιτισμὸς» τὸ ἀλλοίωσε λίγο. Τὸ περιορίσε στὴς πόλεις, τὸ ἔκλεισε στὰ σπίτια, τὸ σιλάκισε στὴς τραπεζορίες. Ξεφεύγει ὁμῶς συχνὰ καὶ γυρίζει στὴν ἐξοχὴ του. Συνήθως καταφεύγει στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, σὲ περιβόλι ἢ σὲ γειτονικὸ ἰκόντεδο. Ἐκεῖ πολλὰ οἰκογένειες ψήνουν τὸ ἀρνί, τὸ τρώνε καὶ χορεύουν μετς τραγούδια... Ἐνα κακὸ μόνον ἔχει αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸ Πάσχα μέσος στὴν πόλιν: τοὺς πυροβολισμοὺς. Πυροβολοῦν, σὰ νὰ γιορτάζουν ἀληθινὰ στὴν ἐξοχὴ, σὲ βουνό, σὲ παλὺ λημέρι τοῦ ἀρματωλοῦ καὶ τοῦ κλέφτη... Συλλογισθῆτε ὁμῶς τὴν βαρὺν ριζωμένον θάταν αὐτὸ τὸ ἔθιμο στὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ τὴν θαῦμα ἔκαμε ὁ «πολιτισμὸς» πὺν μπόρεσε, ἂν ὅχι νὰ τὸ ξεριζώσῃ, τουλάχιστο νὰ τὸ περιορίσῃ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU.]

Γ. (Συνέχεια)

«Ναί! ναί! αὐτοῖς φώναξαν ὅλοι οἱ ἀγριάνθρωποι.

«Ἐνας μάλιστα ἐπρόσθεσε:

«Καὶ δὲ θέλει ρώτημα πὺς ἐμεῖς πὺν εἴμαστε ἐδῶ, θὰ πάρουμε τὸ καλύτερο κομμάτι.

«Καὶ ξεχάσαμε ὁμῶς, εἶπε ὁ Πιπιλουλό. Δὲν εἴπαμε πὺς θὰ τὸν μαγειρέψουμε.

«Ἀ, ὅχι μαγειρέματα! φώναξε ὁ Κουκουίνος. Ψητὸ στὴ σούβλα θὰ τὸν κάνουμε καὶ μάλιστα νὰ μὴν παραφθῇ. Ἐννοια σὺς κι' ἐγὼ θὰ ἐπιστατήσω. Νὰ τὸ ξέρετε ὁμῶς: σὺν κομματάρχη: πὺν εἶμαι, θὰ πάρω τὸ μεγαλύτερο κομμάτι.

«Μου μούρσαν λίγο σὰν ἄκουσαν αὐτὴ τὴν ἀπαίτησιν μὰ ὁ Κουκουίνος τοὺς εἶπε:

«Ἐ, τί μουρμουρίζετε; Μήπως καθέννας σὰς δὲ θὰ πάρῃ τὸ κομμάτι του; Καὶ τί κομμάτι; βασιλικό!

«Αὐτὸ τὸ ἀστεῖον τοὺς ἔκαμε νὰ γέλαιον δονατὰ. Ὑστερα φώναξαν ὅλοι:

«Ἀῖριο τὸ λοιπὸν! αὐτοῖς!

«Καὶ τὸ συμβούλιο τελείωσε.

ΙΑ'

Ὁ λογαριασμὸς

«Γορίζει ὁ Θωμᾶς καὶ τί νὰ ἰδῇ! Ἐνα σωρὸ ἀγριάνθρωπους καί, μπροστὰ-μπροστὰ, ἓναν πὺν ἔμοιαζε σὰ γορίλλας.

Ἦταν ὁ Κουκουίνος μετς τοὺς συντρόφους του καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ὁ καλὸς ἐκείνος Πιπιλουλό!

«Πρέπει νὰ ξέρετε, κύριοι, πὺς οἱ ἀγριάνθρωποι ἀκούνε τὸ χορτάρι πὺν φυτρώνει, τὸ μερμήγκι πὺν περπατεῖ καὶ τὸ στρεῖδι πὺν ἀνοιγοκλείνει. Τέτοιο αὐτὸ ἔχουν!

Ἀ, μὴ μάτι; Μποροῦν, μωρὲ μάτια μου, νὰ ἰδοῦν ἀπάνω σὲ φεγγάρι τὴν ἀράχνη νὰ φαίνη τὸ πανί της. Μὰ κι' ἡ μύτη τους εἶναι ἄλλο πράγμα. Ποῦ σκόλος! Σὲ παίρνουν μυρωδιὰ οἱ ἀφιλότιμοι ἀπὸ δέκα μίλια. Σὰ νὰ λέμε, ἂν ἦταν οἱ ἀγριάνθρωποι ἐδῶ, κι' ἡ μητέρα μου σὲ χωρὶ ἐψῆνε ἓνα λουκάνικο, θὰ τὸ καταλάβαιναν ἀπὸ τὴν τοίχνα, πὺν θὰ τοὺς ἔφτανε ἀπὸ κει-κάτω ὡς ἐδῶ-πέρα!

«Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κύριε Μεγαλειότατε! τοῦ κάνει ὁ Κουκουίνος μετς θυμὸ, (ἂν καὶ τοῦκανε κι' ἓνα τεμενὰ μ' ὅλο τὸ σέβας.) Ἡ Μεγαλειότης σου ξέρει καλὰ, πὺς τὸ Σύνταγμα ἀπαγορεύει σὲ βασιλιά τῆς Ταμπουλίνας νὰ βγαίνη ἔξω ἀπ' τὸ βασίλειόν του. Ὅταν σὲ κάναμε βασιλιά μας, ὁρκίστηνες νὰ σέβεται τὸ Σύνταγμα. Πὺς τώρα τὸ καταπατεῖς;

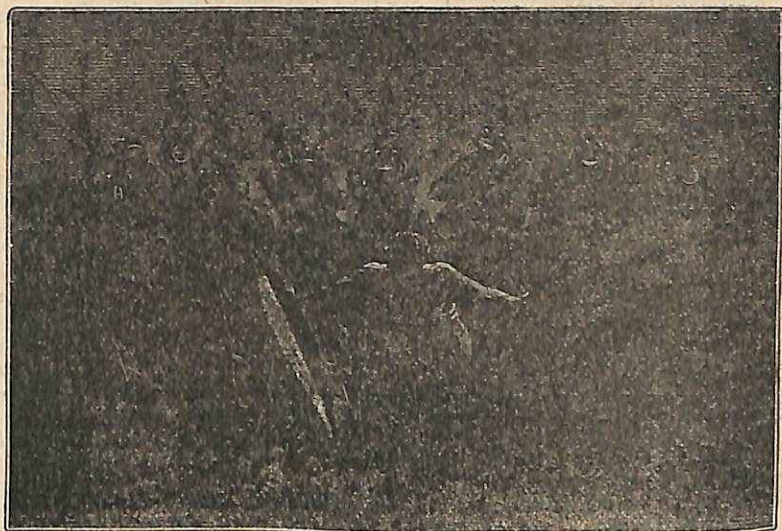
«Ποῖ; ἔκαμε ὁ δύστηνος ὁ Θωμᾶς καὶ κοίταξε τὰ πόδια του σὰ νὰ θελε νὰ ἰδῇ τί καταποῦσιν.

«Ἐδῶ! ἀποκρίθηκε ὁ Κουκουίνος: ἐδῶ πὺν σὲ βρήκαμε ἔτοιμο νὰ τὸ σκάσης!

«Παιδιά μου, ἀπολογήθηκε ὁ βασιλιάς, πὺν τὰ γονατὰ του ἀρχισαν νὰ τρέμουν σὰν τὸ καλάμι. Καλὰ μου παιδιά, ἐγὼ δὲν ἤθελα παρὰ νὰ κάμω ἓνα μικρὸ περίπατο μετς τὴν βάρκα. Ὅλη μέρα δουλεύω γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ μου. Ἦθελα λατὸν τὸ βράδυ νὰ ξανασῶν δὺν-τρεις ὥρες καὶ νὰ ξεχάσω λιγάκι, μετς τὸ εὐώδιον τῆς θαλάσσης, (σὰς εἶπα, ὁ προπάππος μου ἦταν πολὺ γραμματισμένος,) —τὰ βασιλικά μου δάρη καὶ τίς σκο-

τούρες ποδῶν σὲ κεφάλι μου γιὰ νὰ σὰς κυβερνώ.

«—Ἀ, Μεγαλειότατε! ἀποκρίθηκε ὁ κομματάρχης: τὸ Σύνταγμα τὸ ἀπαγορεύει! Μὰ καὶ τὸ Σύνταγμα νᾶν-

«Ἦταν ὁ Κουκουίνος μετς τοὺς συντρόφους του...» (Σελ. 133, στ. β')

νε τὴν ἄδεια, ἐμεῖς πάλι, ὁ πιστὸς σου λαός, δὲ θὰ σοῦ τὴ δώσαμε, Δὲ βλέπετε, Μεγαλειότατε, τί δροσερὲς πὺν εἶναι οἱ νόχτες; Κι' ἂν ἀρπαξες κανένα σὺ: νάχι, ἂν ἀρρωστοῦσες μέσ' στὴν ὥρα. Γιὰ τὸ αἶριο, πρέπει νὰ ξέρετε, ἔχουμε τελετὴ, —μὴ τελετὴ πὺν εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνη χωρὶς ἐσένα!

«—Μπᾶ; Δὲν τῷξερα... Καὶ τί τελετὴ εἶναι αὐτὴ, ἀγαπητέ μου Κουκουίνος;

«—Τὸ ἐθνικὸ συμπόσιο. Θὰ στρωθῇ ἓνα μεγάλο τραπέζι καὶ θὰ καθῆσῃ νὰ φάῃ ὅλος σου ὁ λαός.

«—Καὶ φυσικά, ἂν ἔλειπε ἀπὸ τὸ τραπέζι αὐτὸ ὁ ἀγαπητὸς μας Μεγαλειότατος, πὺν θὰ βρήκαμε ὁρεξὴ γιὰ νὰ φᾶμε; εἶπε ὁ Πιπιλουλό μετς γλυκεῖα τοῦ φωνῇ.

«—Παιδιά μου, παιδιά μου καλὰ! ἄχ καὶ νὰ ξέρετε μετς πόση χαρὰ θὰ βλέπα τὸν πιστό μου λαὸ νὰ καθέται σὲ τραπέζι καὶ νὰ μῆγῃ μέσος στὴ μέση καὶ νὰ καμαρώνῃ! Κοίμα ὁμῶς πὺν δὲ θὰ μπορέσω νὰ γῶ! Γιατ' εἶμαι ἄρρωστος. Ἀγαπητέ μου Κουκουίνος, πολὺ ἄσχημα ἄρρωστος!

«—Ὁχι δὲ! ἔκαμε ὁ Κουκουίνος: ἡ Μεγαλειότης σου φαίνεται πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της!

(Ἐπεται συνέχεια)
Μετάφρασις Π. Γ. Φ. καὶ Γ. Ε.

PHTA

17

Λόγο μὴ φορὰ σὰν δώσης, Κράτα τον ὅσο μπορεῖς. Κι' ἂν κρατῶντας τον ζημιώσης, Τὴν τιμὴ σου διατηρεῖς.

CHEF

«Μὴ μαίρη χερσὺν καὶ τὸν ἀρπαξῇ...» (Σελ. 133, στ. α')

καμάρωνε γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Καὶ ρίχνοντας μὴ ματὰ σὲ Φουκιώτη, σὰ νὰ θελε νὰ χαντακώσῃ κι' αὐτόν, καὶ τίς ἀρκούδες του, καὶ τὸν ἀδελφὸ τοῦ παπποῦ του, ἐξακολούθησε ἔτσι:

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ

Εξεδόθη :

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Με τὸ θαυμάσιον οἰκογενειακόν, τερπνόν καὶ διδασκτικόν μυθιστόρημα τοῦ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (ΦΑΙΔΩΝΟΣ)

«Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

Κομψότατον βιβλίον, διὰ μικροῦς καὶ μεγάλους, ἐπὶ ὁρίστου χρόνου, καλλιτεχνικῶς τυπωμένον, ἀπὸ 200 περίπου σελίδας, με ὡρτίον διχρῶμον ἐξώφυλλον καὶ με 24 εἰκόνας τοῦ κ. Α. ΒΩΤΤΗ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 15

Καὶ με τὴν προσθήκην τῶν ταχυδρομικῶν: διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 16, καὶ διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 18,60.

Πᾶσα παραγγελία, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, ἀπευθύνειτὶς πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, 38 Ἑδριπιδίου, Ἀθήνας.

208^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΒΔΟΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1923

Πέρου, τὸν Ἀπρίλιον, ἐπροκηρύχθηκε ὁ 201ος Διαγωνισμός Ἀσκήσεων διὰ τὴν Β' Ἑβδομήναιαν τοῦ 1923. Οἱ ὥριστες ὅμως Συλλογές πού ἔλαβα γι' αὐτὸν ἦσαν τόσο ἀφθονοὶ ὥστε εἶδα πῶς θὰ ἔφθαναν καὶ γιὰ τὴν Α' Ἑβδομήναιαν τοῦ 1923 καὶ ἔτσι δὲν ἐπροκήρυξα γι' αὐτὴ ἄλλον Διαγωνισμό. Αὐτὸς τοῦ προκηρύσσεται σήμερον, εἶναι γιὰ τὴν Β' τοῦ 1923, πού ἀρχίζει τὴν 1 Ἰουνίου. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ἂν μοῦ σταλοῦν τόσο πολλὰς ὥραις Ἀσκήσεις, θὰ χρησιμοποίησω ἀπ' αὐτὰς καὶ γιὰ τὴν Α' τοῦ 1924.

Οἱ νέοι συνδρομηταί, πού δὲν ἤξεραν τὰ συστήματά μας καὶ μοῦ ἔστειλαν συχνὰ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, -ποῦ φυσικὰ τίς ἐξήγαγα σὲ καλὰ, - ἂς ἴδωμεν τώρα τοὺς ὅρους καὶ ἂς μοῦ στείλουν σύμφωνα με αὐτοὺς ἀπὸ μιὰ δόξαση Συλλογῇ. Μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσων καὶ τίς Ἀσκήσεις ἐκείνες πού συνθέσαν ἤδη καὶ μοῦ ἔστειλαν ἄλλα. Ἡ νὰ κίμουν ἄλλες καλύτερες, γιὰτι ἔχουν πάλι καιρὸ. Ὅσο γιὰ τοὺς παλιούς συνδρομητάς, πού ἔξορουν, εἶμαι βεβαίως ἀπὸ καιρὸ θὰ ἔχουν ἐτοιμὴ τὴ Συλλογὴν τοὺς καὶ πάλιν αὐτὴν ἐπροκήρυξαι γιὰ νὰ τὴν ἐπεξεργασθῶν ἀκόμη λίγον, νὰ τὴν καθορογράψουν καὶ νὰ τὴν στείλουν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἔχουν καιρὸ νὰ κίμουν καὶ μερικὰς νεώτερες Ἀσκήσεις. Προσέτιν κατὰ τὰ νέα εἶδη πού ἐγαίνονται ἀπὸ πέρον, Ἡ ἀκόμα καλύτερα, νὰ ἐφεύρουν καὶ ἄλλα νέα εἶδη, διὰ τὴν. Γιατί, ὁμοιογενέως, ἡ ποιότης τῶν Ἀσκήσεων μας βελτιώθηκε σημαντικὰ. Ἀλλὰ μοῦρε καὶ πρέπει νὰ βελτιωθῇ ἀκόμη. Αὐτὸ θὰ κατορθωθῇ, ἂν κάθε Συλλογὴ εἶναι κτισμένη με σέβην, με προσοχὴ, με ἐμπειρίαν. Ὅχι βιαστικὰ πράγματα, τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἐτσι

καὶ οἱ στίχοι τῶν ἐμμέτρων σας θὰ εἶναι πὺ καλὰ δουλεμένοι, καὶ τὰ ζητούμενα θὰ εἶναι κάπως πὺ καινούργια, - ὅχι τὰ αἰώνια, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, - καὶ ἡ Συλλογὴ σας θὰ περιέχῃ καὶ ἓνα τοῦλάχιστο νέο εἶδος Ἀσκήσεως, πρωτότυπο, (σὺν τὸν Cinéma-Rébus, τὸν «Κινηματογράφον» τοῦ Μακρυντινίου ἢ σὺν τὸν «Σιδηρόδρομον» τοῦ Κώτσου κτλ.).

Σύμφωνα με τὰνῶτερον, οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶναι οἱ ἑξῆς: 1.—Εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅσοι ἔχουν πειδωννυμον ἐν κίμεινον διὰ τὸ 1923, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ μῆς δαχμῆς: οἱ ἀνευ πειδωννυμου συνδρομηταὶ καὶ τὰδελφία των, καὶ δύο δαχμῶν οἱ ἀγορασταί.

2.—Κάθε Διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν, πού νὰ περιέχῃ δεκαπέντε ὡς εἴκοσι ἐν ὅλῃ Ἀσκήσεις διαφόρων εἰδῶν, κατὰ τὴν τάξιν πού δημοσιεύονται σὴν ἡμέρῃ εἰς τὸ φυλλὸν μας. (Λεξιγράφοι πρῶτον καὶ λοιπὰ ἔμμετρα, κίττιν Δημιῶδη Αἰνίγματα, Σχηματά, Κρυπτογραφικά, Μαγικά Γράμματα, ἄλλα εἶδη διαφόρα, καὶ τέλος Ἀκροστικίδες, Φωνητικὴ Λίπα, Ἑλλισοσύμφοινα, Γρίφοι) Ἀπὸ τίς εἴκοσι Ἀσκήσεις καὶ ἓνα Συλλογῆς, αἱ πέντε, ἂν γινώσκῃ γαλλικὴ ὁ συνθέτης, εἰμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ γαλλικαί, εἰτε πρῶτον καὶ ἰδικί τιν, εἰτε ἀντιγραμμένον ἀπὸ γαλλικὰ περὶφρασμένα (ὅτι ὁμοῦ Ἀναγνωστικὰ). Καὶ εἰς τὴν μίαν περιέττωσιν καὶ εἰς τὴν ἄλλην, πρέπει νὰ τὸ δηλῇ γαλλικῶς καὶ τῆς Ἀσκήσεως, ἂν εἶνε δηλαδὴ ἰδική του, ἢ ἂν ἀντεγράψῃ ἀπὸ γαλλικὸν περιοδικὸν καὶ ποίον.

3.—Μία Συλλογὴ εἰμπορεῖ νὰ περιέχῃ ὀλίγα ἢ καὶ ἓνα μόνον εἶδος Ἀσκήσεως, (ὅλο Γρίφου, π: χ: ἢ ὅλο Μαγικά Γράμματα, ἢ Λεξιγράφους, ἢ Αἰνίγματα κτλ.). Προτίμῃται ὅμως ἡ πληρὴς Συλλογὴ, ἐκείνη πού περιέχει με σέβην, με προσοχὴ, με ἐμπειρίαν. Ὅχι βιαστικὰ πράγματα, τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἐτσι

κλεισθῇ καμμία Συλλογὴ ἂν περιέχῃ τὰ γνωστὰ μόνον καὶ συνήθη εἶδη Ἀσκήσεων. Θὰ προτιμῇ ὅμως καὶ θὰ ἐλθῇ σὲ ἀνώτερον θέσιν ἡ Συλλογὴ πού θὰ ἔχῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα νέα, πρωτότυπα εἶδη, -ἐννοεῖται ἐπιτηχημένα (Οἱ συνθέται πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει καὶ τοῦτο: εἶδη με εἰκόνας, πού θάπαιτοῦσαν ζωγραφικὴν, τσιγγογραφικὴν καὶ ἔξοδι, δὲν εἶναι δεκτὰ μόνον με σχήματα πού εἰμποροῦν νὰ γίνωνται τυπογραφικῶς ἀνά αὐτὰ πού δημοσιεύονται τώρα).

4.—Ἡ Συλλογὴ πρέπει νὰ εἶναι τακτικὰ καὶ καθαρά γομμένη, εἰς τετράδιον μεγάλου κατὰ προτίμῃσιν σχήματος, (τοῦ τὸ κάμνετ καὶ μόνον σας με δύο-τρεις κόλλες χαρτί. Εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ τετραδίου νὰ γράψετε: «Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὸν 203ον Διαγωνισμόν» καὶ ἄμεσῶς ἀπὸ κάτω τὸνῶμα σας, τὸν πειδωννυμόν σας (ὅσοι ἔχτε), τὴν ἡλικίαν σας, τὴν οἰκονομὴν σας καὶ τὴν χρονολογίαν. Μέσα εἰς τὸ τετράδιον, αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ ἔχουν αὐτὸν ἀριθμόν, ἐπιγραφὴν (τὸ εἶδος τῆς Ἀσκήσεως) καὶ εἰς τὸ πλάγι καθεμιάς νὰ ὑπάρχῃ ἡ λύσις τῆς (Τὸ καλύτερον εἶναι, καὶ τὸ συνήθη πολλοί, ἡ σελὶς τοῦ τετραδίου νὰ τακτίζεται εἰς δύο, καὶ εἰς τὸ ἓνα μέρος νὰ γράφονται αἱ Ἀσκήσεις καὶ εἰς τὸ ἄλλο, ἀντικρὺ των, αἱ λύσεις. Εἰς τὸ τέλος τῆς Συλλογῆς πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ Διαβεβαίωσις: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαίω ὅτι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις εἶναι πρωτότυποι, ἰδικαί μου, ἐκτὸς τῶν Γαλλικῶν». Καὶ ἀπὸ κάτω ἡ υπογραφή τοῦ συνθέτου, με τὸ πειδωννυμόν του πάλι καὶ τὴν ἡλικίαν του.

5.—Συλλογὴ δὲ τὸν 208ον Διαγωνισμό, ἐκλήροῦσαι πιστῶς καὶ κατὰ γράμματα ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ὅρους, εἶναι δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Μαΐου 1923. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου θάρξῃ νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀποκλειστικὰς ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ νέου αὐτοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ὡς νὰ προκηρυχθῇ ὁ ἄλλος, διὰ τὴν Α' Ἑβδομήναιαν τοῦ 1924. κινεῖς δὲν θὰ ἔμπορῇ νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ δημοσιεύω καὶ τὶς ἐπιτολέσας τοῦ τρέχοντος 201ου Διαγωνισμοῦ, ἀπὸ τὰς Συλλογῆς τοῦ ὁποῖου λαμβάνονται ἀποκλειστικῶς αἱ δλοῦν δημοσιεύμεναι Ἀσκήσεις. (Β' Ἑβδομήναιαν τοῦ 1922 καὶ Α' τοῦ 1923).

6.—Ἐπιτολέσονται τὸ δικαίωμα, ἂν ληφθῶν τὸν 208ον Διαγωνισμό, με ἀρκετὰς καλὰς Ἀσκήσεις, νὰ μὴ προκηρυξῶ διαγωνισμόν παρὰ μετὰ ἓν ἔτος, ἤτοι διὰ τὴν Β' Ἑβδομήναιαν τοῦ 1924.

7.—Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διακρινῶνται εἰς τρεῖς Τάξεις ἀνὰ λόγῳ τῆς ἡλικίας των (καὶ οἱ μὴ δηλώνοντες ἡλικίαν ἐπὶ τοῦ τετραδίου των, κατατάσσονται εἰς τὴν Ἀνωτέραν, οἰονδήποτε

ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν) εἰς τὴν δὲ Τάξιν θάπνευμθου ῥιστὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ὁδῆγοῦ Συνδρομητοῦ ὁριζόμενα βεῖα, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Κεφάλαιον, § 1 καὶ 2, τὸν 3, σελ. 22).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 38 Ἑδριπιδίου 1923

τὴν 2 Ἀπριλίου 1923

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

ἀγαπῶμεν καὶ τὴν Σας στέλνω τὸν φιλῶν ἀγάπῃ. Κι' εὐχομαι νὰ σὰς εὖ σὲ καὶ ἡ χάρις τοῦ ἀναστάντος ῥίου. Καὶ τοῦ χρόνου με ὑ. εἰς χαρὰ.

Δὲν πιστεύω, Μερίστει, νὰ ἔχουν παιδιὰ πού νὰ μὴν ἐννοεῖται μαθηματικὰ καὶ νὰ γίνωνται καὶ μαθηματικὰ τῶν μαθηματικῶν. Ὁ Τμῶν πού λέε, σὶς «Πετρεῖς Ἡμῶς», ἦταν ἄλλοι: ὁ καθηγητὴς ἀνδρὶς πού δὲν ἐννοεῖται μετὰ ἐξήγησιν πού συμβαίνει συχνὰ με μαθητῶν καὶ καθηγητῶν.

Μαρία Γ. Πολυζώιδου, σ' ἐρίστῳ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπαθώμα καὶ τίς προτίμεις ὅλες, καθὼς καὶ καλὴ σου μαμὰ πού σὲ βοηθεῖ, γιὰτι νὰ μὴν ἀλληλογραφεῖμε; Ἡ πειδωννυμὸς καὶ προσπαθεῖ νὰ μοῦ φῇ κάπου-κάπου.

Ἐλαβα καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τὰς Κακὲς Περίδρομους. Ὁ καίμενος παπῶν... νὰ ἔχῃς πάντα τὴν του. Σὺν ὁμοῖο διηγηματικῶν, σύμπλοση βέβαια, μοῦ ἔστειλε ὁ φίλος μου καὶ τὸ ἐνέκριναι. Στείλει λοιπὸν τίποτ' ἄλλο γιὰ τὴν Σελίδα, σὲ τὴν ἐπιστολῇ σὰν ῥόγαρο, ἀλλὰ σὲ χωριστὸ χαρτί.

Ἡ Χαλκιδονοπούλα σήμερον μαλάνει γιὰτι εἶμαι τὸ φθῆν περὶοδικό. Τὶ κατὰστασις εἶναι αὐτῇ; Μιὰ δραχμὴ τὸ φυλλάδιον τοῦ ἐρχεται τῶν συνδρομητῶν, καὶ πὺ ἄλλα περιοδικὰ ἔχουν καὶ τρεῖς: -Μὴ θυμῶν, ἀγαπῶν καὶ θὰ φροντίσω. Τετράδιον ἔστειλε τὸ Ἀφροισμὸν Κῶμα καὶ τὸ σπορὸν Συνηγῆται μοῦ γράσαν: σπῆτι μας κίναμε συμβούλιον γιὰ Παιδικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια καὶ ἡ φηροφορία 7 ψῆροι ὑπὲρ καὶ κατὰ. Ζήτω λοιπὸν ἡ Ἐγκυκλοπαίδεια! —Ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὴν καὶ τὸν πρὸνῳμα καὶ σὰς ἐρίστῳ πολὺ. Πολλὰ χαίρετιστα.

Ἐτσι εἶναι, Καπετάν Καραπέτρο. Τὸ ἐσπαθώμα θέλει ἐπὶ καὶ ὑπομονή. Ὅταν γάνης δὴ, εἶπει νὰ κοιτᾷ νὰ βρισκῇ ἄλλους ἐπὶ ὑποψήφους. Καὶ νὰ περὶτῆσαι ποτὶ. —Ἐνα Π. Π. σὲ τέλος τῆς ἐπιστολῆς σου, τίς καίμα; Δὲν εἶπα οἱ αὐτὰ γράσῃς χωριστὰ;

Ἐλαβα τὸ πρῶτον σου γράμμα, ἂν ληφθῶν τὸν 208ον Διαγωνισμό, με ἀρκετὰς καλὰς Ἀσκήσεις, νὰ μὴ προκηρυξῶ διαγωνισμόν παρὰ μετὰ ἓν ἔτος, ἤτοι διὰ τὴν Β' Ἑβδομήναιαν τοῦ 1924.

6.—Ἐπιτολέσονται τὸ δικαίωμα, ἂν ληφθῶν τὸν 208ον Διαγωνισμό, με ἀρκετὰς καλὰς Ἀσκήσεις, νὰ μὴ προκηρυξῶ διαγωνισμόν παρὰ μετὰ ἓν ἔτος, ἤτοι διὰ τὴν Β' Ἑβδομήναιαν τοῦ 1924.

7.—Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διακρινῶνται εἰς τρεῖς Τάξεις ἀνὰ λόγῳ τῆς ἡλικίας των (καὶ οἱ μὴ δηλώνοντες ἡλικίαν ἐπὶ τοῦ τετραδίου των, κατατάσσονται εἰς τὴν Ἀνωτέραν, οἰονδήποτε

7 Ἀπρ

πολὺ τὸ γράμματάκι σου, τὸ γελοῖο ἀγάπῃ.

Ἦγες καὶ Συντροφία, ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ πάρτε πειδωννυμὸν καὶ ἐκλήροῦσαι τὸν σύλῳγο. Τετρεῖς. Ἀν καὶ σπεσὲ εἶναι ἔντομο πού τὸ δαχμά του φέρεται ὅσον, ἐλπίζω σὶς νὰ εἰσὲς ἐξυμῶν, ζωηροί, δραστήριοι καὶ νὰ κάμνετε πολλὰ.

Ἀνταρ, Δοξαμένος Τσοῦτῆ, νὰ τὴν ἐγγῆτῳ ἐῶν δλα τὰ μυστήρια τῆς Ποιητικῆς καὶ τῆς Στιχογραφικῆς. Ἡ νὰ τὰ μαθεῖς, ὁ καλύτερος τρῶπος εἶναι νὰ μελετᾷς διάφορα ὅκκια ποιητοργήματα, τῶν καλῶν μας ποιητῶν, δηλαδὴ τὰ ἔργα, καὶ νὰ δοκιμάζῃς νὰ κάμῃς ὁμοία ἢ παρόμοια.

Τὶ Γιαταγάνι τοῦ 21 μοῦ γράσῃς: «Εἶναι ὁ πρῶτος χρόνος πού ἔγινε συνδρομητὴς σου καὶ δὲν βρισκῶ λέξει νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν χαρὰ μου. Τώρα μόνον ἀναγνωρίζω τὸ μεγάλο λάθος, καὶ μὴν ἔχω γινε συνδρομητὴς ἀπὸ καιρὸ, πού θὰ εἶχα τόσο ἀνέπτυξῃ ἀπὸ σένα. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἤθελα, βλέπεις...» Ἐ, πάλι καλὰ πού τὸ ἔλαβες τώρα.

Βεβαίως, Ἡρώ τῆς Κιουτάχειας, πού τὸν Δημιῶνισμα μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀνέπτυξῃ μὴ φορὰ καὶ τὸ πειδωννυμὸν. Κι' ὁ παπᾶς, λένε, πρῶτα τὰ γέμει τοῦ εὐλογεῖ... «Ποιητικὴ Τέχνη» τοῦ Ὁρατίου ἔχω ἀκόμη, σὲ τὸν τόμον πρὸς ὁ δρ. τὸν ἓνα. Κάνω κάπου-κάπου καὶ Διαγ. μεταφράσεις τοῦ Γερμανικοῦ.

Τὰ κίτρινα ἐκείνα χαρτάκια πού τὰς ἐμοῖρας με τὸ προηγούμενον φύλλον, σωρηδόν, βλέπω, γυρίζουν τώρα σὲ χαρτί μου συμπληρωμένα. Φυσικὰ! Καὶ ποῖος δὲν δαγορίσῃ τὴν Ἀλφειοῦ καὶ μου;

Ὁραίας Ἐπιστολάς: μοῦ ἔστειλ' ἂν ἀντὶ τὴν ἐνδεδόξα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀκαλαθὴς, Χλόης, Αἴας, Ρόβε, Ἀργίος Εἰρηγῆς, Ἰωνικός Οὐράς, Ὀνειρεμένη Ἑλλάδα, Παλάτος, Νηρητῶν Ἀνθέων, Πόλην, Φιλομούσου. Καὶ τὸν ἑαυτοῦ, Ἡπειροτοπούλα, Σαντὴ Σαμουτοπούλα, Φεύτικο Γέλο, Χρυσόφωτον Ἑλλίδα, Ροδό, Ἀλφῆν, Θάλασσοπούλι, Γλαυκῶν, Ἀθῆναι καὶ Ζουλοῦ. —Ἐξέτεσσα παραγγέλαι των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἀντιμετά, εἰσφορά ἐσπαθώματα, ἡμεροδοτήσεις κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπὸ τὰ σταλέντα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα διὰ τὴν Β' Τριμηνίαν τοῦ 1923, Ἀπορρίπτονται: «Εὐτυχία γονίμων» τῆς Νουσταλ. Συννοστοπούλου. Καὶ τὸ θέμα καλὸ καὶ ἡ ἀναπτύξῃ. Εἶπει νὰ κοιτᾷ νὰ βρισκῇ ἄλλους ἐπὶ ὑποψήφους. Καὶ νὰ περὶτῆσαι ποτὶ. —Ἐνα Π. Π. σὲ τέλος τῆς ἐπιστολῆς σου, τίς καίμα; Δὲν εἶπα οἱ αὐτὰ γράσῃς χωριστὰ;

Ἐλαβα τὸ πρῶτον σου γράμμα, ἂν ληφθῶν τὸν 208ον Διαγωνισμό, με ἀρκετὰς καλὰς Ἀσκήσεις, νὰ μὴ προκηρυξῶ διαγωνισμόν παρὰ μετὰ ἓν ἔτος, ἤτοι διὰ τὴν Β' Ἑβδομήναιαν τοῦ 1924.

6.—Ἐπιτολέσονται τὸ δικαίωμα, ἂν ληφθῶν τὸν 208ον Διαγωνισμό, με ἀρκετὰς καλὰς Ἀσκήσεις, νὰ μὴ προκηρυξῶ διαγωνισμόν παρὰ μετὰ ἓν ἔτος, ἤτοι διὰ τὴν Β' Ἑβδομήναιαν τοῦ 1924.

7.—Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διακρινῶνται εἰς τρεῖς Τάξεις ἀνὰ λόγῳ τῆς ἡλικίας των (καὶ οἱ μὴ δηλώνοντες ἡλικίαν ἐπὶ τοῦ τετραδίου των, κατατάσσονται εἰς τὴν Ἀνωτέραν, οἰονδήποτε

ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν) εἰς τὴν δὲ Τάξιν θάπνευμθου ῥιστὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ὁδῆγοῦ Συνδρομητοῦ ὁριζόμενα βεῖα, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Κεφάλαιον, § 1 καὶ 2, τὸν 3, σελ. 22).

γνωστὸ ποίημα, πού τοὺς ἔχουν γινε τὸς μεταφράσεις, ἐπρεπε τοῦλάχιστο νᾶχη παντοῦ ὁμοιοκαταληξίαι, ἢ νὰ μὴν ἔχῃ διόλου, ἀλλὰ οἱ στίχοι νὰ εἶναι πὺ σφιχτοὶ καὶ ρυθμικαί. —Δραματικὴ συνάντησις τῆς Ἀρεγῆς. Ἀτεχνό, ἐνῷ αὐτὸ τὸ θέμα ἤθελε μεγάλη τέχνη. —Ἀνέκδοτον τοῦ Περαιτικοῦ Ἀσῆμαντο. —Ἡ ζωὴ τῆς πρωτοῦσας τῆς Συννοστοῦκῆς Ἀδρας. Τὶ ἔχουμε νὰ κάμουμε με γαλλικὲς οἰκογένειαι: εἶναι μεταφράσι; —Ὁ ἀφαιρισμὸς τοῦ παπᾶ τῆς Καρλόττας. Παπᾶς καὶ κλέφτης πάει ποτὶ; Ἀσέβεια! —Οἱ δὴ κληροῖ τοῦ Καπετάν-Καραπέτρο. Ἡ μετὰ φρασὴ ὅχι τόσο καλὴ. —Μιὰ ἐκδρομὴ. Βαρέθηκα περιγραφῆς ἐκδρομῶν! —Ἀμυνα σὲ κίνδυνον τῆς Ρίτας. Καλὸ γιὰ μᾶς ὅμως ἀκατάληπτο! κανεὶς δὲν θὰ τὰ καταλαβαίνει πὺ ἄλλα παρακαλῶ. —Πρῶτοι στίχοι τοῦ Νερονομοτομῆματος. Ἐλαττωματικὰ καὶ τὰ τρία. Ἡ ἰδέα δὲν βγαίνει τόσο καθαρά. Καὶ πολλὰ παραγεμισμένα. Ἀλλὰ γιὰ πρῶτοι στίχοι, πολὺ καλοί. —Ἀνέκδοτον τοῦ Διαβολάκι τῆς Μαζαρίτας. Ἀσῆμαντο. —Ἀναμνήσεις τοῦ Σανσελῶρ. Ὁ πρόλογος καὶ ὁ ἐπίλογος περὶ τὰς. Στὴ θέσιν αὐτῶν, ἐπρεπε νὰ ἦταν μὴν δὴ ἀκόμη εἰκόνας τοῦ σχολείου. —Ἀνέπτυξῃ τιμωρία τῆς Ἀδρας Ἀπριλίου. Ἡ τιμωρία δυσανάλογη πρὸς τὸ ἔγκλημα. Γιὰ φαντάσου κορίτσι νὰ κλέβει γλυκὺ ἀπὸ ζαχαροπλαστεῖο! Ἡδὲν ἔβλε, τὸ λιγότερον γιὰ νάταν, ἐννοῶ, ἡλικὸν τὸ δὴνῳμα. —Ἀπὸ τὰ φαῖδρα τῆς Μόνικας. Γνωστὸ. —Μιὰ μετῆρα τοῦ Φεύτικο Ἀλφῆν. Ἀκόμη πὺ γνωστὸ. —Ὁ, τι αἰσθανόμεθα τῆς Ἑσμῆ. Αὐτὸ τὸ εἶδος πού τὶ νὰ γράφω; ἔχει τριπλὴ πού. Ἐπειτα δὲν ἔχει στίχῃ. —Ἐμμετρήσῃ τοῦ Ἰωθ τῆς Νουτῆς. Καὶ ἀκατάληπτο, καὶ κακογραμμένο. —Στοργὴ γάτας τῆς Φιλομούσου. Νὰ τὸν ἑαυτοῦ πὺ ἄλλα, πὺ τρυφερά. Γιατί ἐντὸς τοῦ δωματίου μου; Πῆς «στὴν κάμαρά μου» καὶ τεινῶναι.

Ἐγκοινοῦνται: 59. «Ζωγραφικὰ» τοῦ Ἀλάντος. —60. «Τὸ χωριστὸ πού τοῦ Χιότιου Τριανταφυλλοῦ». —61. «Ὁ γυρισμὸς τῆς Ὀνειρεμένης Ἑλλάδας». —62. «Ἀνέκδοτον» τῆς Νηρητῆς τῶν Ἀνθέων. —63. «Μοιραῖα ἡ ψυχὴ μου...» τοῦ Κων. —64. «Ἡ μετῆρα» μεταφράσις τοῦ Πέντε-Φοῖ.

Ἀλήως. —Ἡ Β' Τριμηνία, ἀρομένη ἀπὸ σήμερον—πού δὲν ὑπῆρχε ὁμοῖος τόπος γιὰ Σελίδα—λήγει τὴν 31 Μαΐου. Θὰ ἔχουμε δηλαδὴ 8 μόνον φυλλάδια, πού εἶναι ζήτημα ἂν θὰ χωρέσουν καὶ τὰ μῖσα τῶν ἐκρηγῶντων. Ὅστε ἄλλα δὲν θὰ ἐκρηγῶν καὶ εἶναι διωσιδίου περὶτὸ νὰ μοῦ στείλετε, ὅς νὰ σὰς ἐξαπατῶ.

Μερικὰ πού ἔχω λάβει, ἀλλὰ δὲν τὰ διαβάσα ἀκόμη, ἂν εἶναι καλὰ, θὰ τὰ περᾶσω στὴν Γ' Τριμηνία.

Ἐγκοινοῦνται: 59. «Ζωγραφικὰ» τοῦ Ἀλάντος. —60. «Τὸ χωριστὸ πού τοῦ Χιότιου Τριανταφυλλοῦ». —61. «Ὁ γυρισμὸς τῆς Ὀνειρεμένης Ἑλλάδας». —62. «Ἀνέκδοτον» τῆς Νηρητῆς τῶν Ἀνθέων. —63. «Μοιραῖα ἡ ψυχὴ μου...» τοῦ Κων. —64. «Ἡ μετῆρα» μεταφράσις τοῦ Πέντε-Φοῖ.

Ἀλήως. —Ἡ Β' Τριμηνία, ἀρομένη ἀπὸ σήμερον—πού δὲν ὑπῆρχε ὁμοῖος τόπος γιὰ Σελίδα—λήγει τὴν 31 Μαΐου. Θὰ ἔχουμε δηλαδὴ 8 μόνον φυλλάδια, πού εἶναι ζήτημα ἂν θὰ χωρέσουν καὶ τὰ μῖσα τῶν ἐκρηγῶντων. Ὅστε ἄλλα δὲν θὰ ἐκρηγῶν καὶ εἶναι διωσιδίου περὶτὸ νὰ μοῦ στείλετε, ὅς νὰ σὰς ἐξαπατῶ.

Μερικὰ πού ἔχω λάβει, ἀλλὰ δὲν τὰ διαβάσα ἀκόμη, ἂν εἶναι καλὰ, θὰ τὰ περᾶσω στὴν Γ' Τριμηνία.

Ἐγκοινοῦνται: 59. «Ζωγραφικὰ» τοῦ Ἀλάντος. —60. «Τὸ χωριστὸ πού τοῦ Χιότιου Τριανταφυλλοῦ».

